

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zobowiązanie przez sąd strony przeciwnej do wydania skarżącemu wize Schengen wymaga, aby sąd ustalił w swoim przekonaniu zgodnie z art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego⁽¹⁾, że skarżący zamierza opuścić terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje, czy też wystarczy, że sąd po zbadaniu przesłanek określonych w art. 32 ust. 1 lit. b) kodeksu wizowego nie ma wątpliwości co do ujawnionego przez skarżącego zamiaru opuszczenia terytorium państw członkowskich przed wygaśnięciem wize, o którą występuje?
- 2) Czy kodeks wizowy przyznaje niepodlegające swobodnemu uznaniu prawo do otrzymania wize Schengen, jeżeli spełnione są przesłanki wjazdu określone w szczególności w art. 21 ust. 1 kodeksu wizowego i brak jest podstawy do odmowy wydania wize na podstawie art. 32 ust. 1 kodeksu wizowego?
- 3) Czy kodeks wizowy stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym cudzoziemcowi może zostać wydana na podstawie rozporządzenia (WE) nr 810/2009 wiza na tranzyt przez terytorium państw członkowskich lub planowany pobyt na terytorium państw Schengen nieprzekraczający trzech miesięcy w dowolnym sześciomiesięcznym okresie, licząc od dnia pierwszego wjazdu (wiza Schengen)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy), Dz.U. L 243. s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie van België (Belgia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Rose Marie Bark przeciwko Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

(Sprawa C-89/12)

(2012/C 133/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hof van Cassatie van België

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Rose Marie Bark

Strona pozwana: Galileo Joint Undertaking, w likwidacji

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 11 ust. 2 statutu Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo w załączniku do rozporządzenia Rady (WE) nr 876/2002⁽¹⁾ dnia 21 maja 2002 r. ustanawiającego Wspólne Przedsiębiorstwo Galileo w związku z art. 2 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że warunki zatrudniania innych pracowników Wspólnot Europejskich, a konkretnie określone

w tych warunkach zatrudniania warunki wynagrodzenia, znajdują zastosowanie do pracowników Wspólnego Przedsiębiorstwa Galileo, którzy otrzymują umowę na czas określony?

⁽¹⁾ Dz.U. L 138, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland (Irlandia) w dniu 17 lutego 2012 r. — Health Service Executive przeciwko SC, AC

(Sprawa C-92/12)

(2012/C 133/33)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Health Service Executive.

Strona pozwana: SC, AC.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy orzeczenie dotyczące zatrzymania dziecka przez określony czas w innym państwie członkowskim w ośrodku świadczącym terapeutyczną i wychowawczą opiekę objętą jest przedmiotowym zakresem zastosowania rozporządzenia Rady nr 2201/2003⁽¹⁾?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy powstają jakieś obowiązki, a jeżeli tak, to jakie, na podstawie art. 56 rozporządzenia nr 2201/2003 w odniesieniu do charakteru mechanizmu konsultacji i zgody w celu zapewnienia skutecznej ochrony dziecka, które ma zostać zatrzymane takich okolicznościach?
- 3) Czy jeżeli sąd państwa członkowskiego przewiduje umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim i uzyskał on na to zgodę tego państwa członkowskiego na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, to orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim powinno zostać uznane, a jego wykonalność powinna zostać stwierdzona, w tym innym państwie członkowskim, jako warunek wstępny umieszczenia?
- 4) Czy orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym w innym państwie członkowskim, na które owo państwo członkowskie wyraziło zgodę na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003, ma jakiegokolwiek skutki prawne w tym innym państwie członkowskim przed orzeczeniem o uznaniu i wykonalności po zakończeniu postępowania w sprawie jego uznania i wykonania?

- 5) Jeżeli postanowienie sądu nakazujące umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym położonym w innym państwie członkowskim na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003 jest ponownie wydawane na czas określony, to czy zgoda innego państwa członkowskiego, o której mowa w art. 56, musi być każdorazowo uzyskiwana w przypadku wydawania kolejnego nowego postanowienia?
- 6) Jeżeli orzeczenie sądu zarządzające umieszczenie dziecka przez określony czas w ośrodku opiekuńczym położonym w innym państwie członkowskim na podstawie art. 56 rozporządzenia Rady nr 2201/2003 jest ponownie wydawane na dalszy określony czas, to czy orzeczenie to powinno zostać uznane, a jego wykonalność stwierdzona przy okazji każdego takiego nowego postanowienia?

(¹) Dz.U. L 338, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 21 lutego 2012 r. — ET Agrokonsulting-04-Velko Stoyanov przeciwko Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” — Razplashtatelna agentsia

(Sprawa C-93/12)

(2012/C 133/34)

Język postępowania: bułgarski

Sąd krajowy

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: ET Agrokonsulting-04-Velko Stoyanov

Strona pozwana: Izpalnitelen direktor na Darzhaven fond „Zemedelie” — Razplashtatelna agentsia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przyjętą w orzecznictwie [Trybunału Sprawiedliwości] Unii Europejskiej zasadę skuteczności i ustanowioną w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej zasadę skutecznej ochrony sądowej należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one krajowego przepisu procesowego takiego jak art. 133 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego, który wiąże właściwość sądową w sporach administracyjnoprawnych dotyczących wdrożenia wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej wyłącznie z siedzibą organu administracyjnego, który wydał zaskarżony akt administracyjny, biorąc pod uwagę, że przepis ten nie uwzględnia miejsca położenia gruntów i miejsca zamieszkania osoby zainteresowanej?
- 2) Czy przyjętą w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej zasadę równoważności należy interpretować

tować w ten sposób, że nie dopuszcza ona krajowego przepisu procesowego takiego jak art. 133 ust. 1 kodeksu postępowania administracyjnego, który wiąże właściwość sądową w sporach administracyjnoprawnych dotyczących wdrożenia wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej wyłącznie z siedzibą organu administracyjnego, który wydał zaskarżony akt administracyjny, biorąc pod uwagę § 19 przepisów przejściowych i końcowych ustawy o zmianie i uzupełnieniu kodeksu postępowania administracyjnego (stanowiący o właściwości sądowej w krajowych sporach administracyjnoprawnych dotyczących gruntów rolnych)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Stuttgart (Niemcy) w dniu 27 lutego 2012 r. — Herbert Schaible przeciwko Land Baden-Württemberg

(Sprawa C-101/12)

(2012/C 133/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Herbert Schaible

Strona pozwana: Land Baden-Württemberg

Pytania prejudycjalne

Czy ciążące na skarżącym obowiązki w zakresie:

- a) indywidualnego znakowania zwierząt na podstawie art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 21/2004 (¹),
- b) elektronicznego, indywidualnego znakowania zwierząt na podstawie art. 9 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 21/2004 zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 1560/2007 (²),
- c) prowadzenia rejestru C na podstawie art. 5 ust. 1 w związku z pkt 2 części B załącznika do rozporządzenia (WE) nr 21/2004

są zgodne z mającym wyższą rangę prawem Unii i w związku z tym ważne?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 21/2004 z dnia 17 grudnia 2003 r., ustanawiające system identyfikacji i rejestrowania owiec i kóz oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 i dyrektywę 92/102/EWG i 64/432/EWG, Dz.U. L 5, s. 8.

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1560/2007 z dnia 17 grudnia 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 21/2004 w odniesieniu do daty wprowadzenia elektronicznej identyfikacji owiec i kóz, Dz.U. L 340, s. 26.